

Copyrighted Material

AN ORAL HISTORY OF THE
U.S. NAVY SEALS IN VIETNAM

HUNTERS
&
SHOOTERS

EDITED BY
BILL FAWCETT

EDITOR OF *HOW TO LOSE A BATTLE*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Lehetetlen volt néhánynál többet rögzíteni a számtalan bátor, hű és elszánt incidens közül, amelyekben SEAL-ek vettek részt csak Vietnamban. Minden más hálakifejezés előtt meg kell köszönnöm azoknak a SEAL-eknek, akik hajlandóak voltak elbeszélni oly sok gyakran érzelmileg megrázó emléket. Azok szerény, csendes bátorsága, akiket kiváltság volt meginterjúvolni, mindig lenyűgözött minket, akik rögzítettük a történeteiket.

Szintén lehetetlen felsorolni mindenkit, aki hozzájárult ehhez a könyvhöz. A sokak között van James Watson, a floridai Fort Pierceben lévő UDT/SEAL Múzeum kurátora, és Linda, a csinos párja; Marge és Rudy Boesch, Harry Humphries, Ryan McCombie sorhajókapitány; Rick Woolard sorhajókapitány; Bob Shuman; Andy Andrews; Red Hart; Rick Marcinko; Mark Wertheimer; és Tom Colgan.

Ezek az emberek a műveleti módszereik jellege miatt nagyon szűkszavúak a teljesítményeikkel kapcsolatban. A történeteik nem csak nagyrészt el nem mondottak voltak mostanáig, ezek a csendes profik jogosan büszkék is a hallgatásukra. Megköszönni eléggé ezeknek az embereknek a nyitottságukat és a bizalmukat, hogy elmondták a személyes tapasztalataikat az interjúvolóknak, ugyanolyan lehetetlen, mint némelyik művelet, amit végrehajtottak.

Minél többet beszélünk a SEAL-ekkel, annál inkább kezdtük megérteni a hatalmas és gyakran észrevétlen hozzájárulást, amit tettek és továbbra is tesznek a hazánkért. Ezért fejezzük be ezt egy köszönmel minden SEAL-nek azért, amit tettek, és amit továbbra is tesznek a biztonságunkért és szabadságunkért.

– BILL FAWCETT
Chicago, 1995

ELŐSZÓ

1943-ban, a II világháború csúcspontján felállítottak egy specializált alakulatot, a Haditengerészeti Harci Romboló Egységeket (NCDU) egy különleges feladat végrehajtására. Az NCDU-k magasan képzett és fizikálisan fitt romboló specialisták voltak, elsősorban a tűzszerész iskola végzősei, Seabee-k és flottatengerészek önkéntesei. Ezeknek az embereknek a céljuk az volt, hogy robbantással akadálymentesítsék Európa partjait, ahol a szövetséges erők partra szálltak. Normandia volt az, ahol az NCDU-k a legnagyobb feladatukat hajtották végre.

A Csendes-óceánon a szigetről-szigetre ugró hadjáratához kételtű felderítők és romboló specialisták új formájára volt szükség, hogy feltérképezzék és megtisztítsák az ellenség által tartott partokat az inváziós partraszállások előtt. A Haditengerészet már rendelkezett rendkívül fitt és kiképzett erővel az NCDU-kban; további szakosított kiképzésre volt csak szükség. Hetekkel a Csendes-óceánra, Mauira érkezésükön belül az NCDU emberek befejezték a további kiképzést felderítésből, feltérképezésből és felmérésből. 1944 elejétől a harctéren tevékenykedő NCDU-kat most egy új néven, Víz Alatti Romboló Csapatokként (UDT) ismerték.

A UDT-k növelték a méretüket, amíg a II. világháború végére csaknem 3500 fős létszámuk volt harminc Csapatra osztva. Ezek a UDT-k mutatták az utat a II. világháború csaknem minden nagyobb tengeri deszant partraszállásához 1944-ben és 1945-ben. A háború végére a UDT-k mind közül a legnagyobb célpontra vetették szemüket, a japán fősziget megszállására.

Bár Japán harci megszállására soha nem került sor, azért UDT-k voltak az elsők, akik partra szálltak és fogadták a japánok megadását a fősziget területén. A megszálló erők számára partok felderítése UDT emberek egy kis csoportját olyan helyzetbe hozta, hogy ők fogadták el egy kis japán erőd megadását. De minden teljesítményük és kárde-

melt elismerésük dacára a II. világháború utolsó műveleteinek befejezése után a UDT-ket feloszlatták, amíg csak egy kis magja maradt a kiképzett embereknek.

A koreai háború idején, alig öt évvel később, a UDT-k egy kicsit visszahozták a létszámukban. A koreai háború a UDT-k ismereteinek repertoárját is bővítette. A partok feltérképezésével, hajók támadásával, aknamentesítéssel és akadályrombolással járó vízi szerepeik mellett a UDT-knek most alkalmuk volt szárazföldön is tevékenykedni.

A feladatokra most ott került sor, ahol a UDT-k tagjai ellenséges építményeket támadtak a vonalak mögött a robbantási ismereteiket felhasználva, hogy hidakat és alagutakat romboljanak le. A vízen és víz alatt mozgás segített szinte láthatatlanná tenni a UDT embereket a kutató ellenség számára. A további feladataik közé tartozott gerillaerők kijuttatása és kivonása, hogy az ellenség hátában tevékenykedjenek. A későbbi UDT kiképzés a koreai háború után már tartalmazott ejtőernyős ugrást is, és víz alatti légzőkészülékek és úszó eszközök új formáit fejlesztették ki.

Az 1960-es évek elejére a hadviselés egy új formája vált megszokottá a világon, és új harcos fajtára volt szükség a harchoz ellene. Az új kormány John F. Kennedy elnök irányításával felismerte ezt a szükségletet. Az Egyesült Államok Elnöke Különrendeletével az amerikai katonaság minden haderőnemének új gerilla-ellenes erőt kellett létrehoznia. A Hadseregnek Különleges Erői voltak, a jellegzetes fejfedőjükről közkeletűen zöldsapkásoknak nevezve. A Haditengerészet a UDT-ire tekintett, mint az élőerő forrására az új egységéhez.

Az új haditengerészeti egység képes lenne harcolni szárazföldön vagy tengeren, és beszivároghatna a levegőből, ha az szükséges. A három környezet kezdőbetűit véve SEAL-eknek hívnák őket a SEa, Air és Land alapján. Az embereket a keleti és nyugati partok UDT-iből választották az új egységeik sorainak feltöltéséhez. Végül ötven embert és tíz tisztet választottak ki mindkét parton, hogy megalkossák az új SEAL Csapatokat. 1962. január 8-án 13.00-kor szolgálatba állt az Egyes SEAL Csapat a kaliforniai Coronadóban és a Kettes SEAL Csapat a virginiai Little Creekben. A szolgálatba állítási parancsokat visszadátumozták 1962. január 1-re.

A Csapatokat alkotó embereket a különféle ismereteikért választották. Nevezetesen ezek az emberek mind UDT operátorok voltak, minősítették, hogy különféle készülékekkel, köztük nyílt rendszerű, zárt rendszerű és gázkeverékes rendszerekkel dolgozzanak a víz alatt, valamint tapasztalt ejtőernyősök. Néhány személyt, akik nagyon speciális területekre voltak kiképezve, hozzáadtak az első SEAL-ekhez, a „pallótulajdonosok”-hoz, hogy kiegészítsék minden Csapat ismereteit.

A kiképzési programot, ami ezekben az emberekben közös volt, az egyik legnehezebbnek tartották a katonaságban. A UDT alap kiképzé-

sen, akár BUD/S (Alap Víz Alatti Romboló/SEAL), UDTB (Víz Alatti Romboló Csapat Alap), vagy UDTR (Víz Alatti Romboló Csapat Kiegészítő) kiképzésnek hívták, minden ember szembenéz a legnehezebb kiképzési héttel. Hivatalosan Motivációs Hétnek nevezett öt kiképzési napot és éjszakát mindig Pokol Hétnek mondják azok, akik teljesítették.

Azon az egy héten a UDT vagy SEAL önkéntesek a maximális fizikai teljesítmény és minimális pihenés napjain mennek át. Talán egy-két óra van naponta alváshoz tervbe véve. Az összes többi időt „evolúciók” kötik le, gyakorlatok, amiket végre kell hajtani a megfeleléshez. És az önkéntes véget vehet a kiképzésének egyszerűen annyit mondva: „Feladom.”

A kiképzésen és főleg a Pokol Hét alatt az emberek megtanulják a UDT vagy SEAL operátor létének lényegét: csapatmunka. Sok evolúciót egyetlen ember nem tud végrehajtani – csak egy csapat koncentrált erőfeszítésével valósíthatóak meg. A csapatmunka értéke mellett az emberek azt is megtanulják, hogy tízszer annyira képesek, mint amennyit a kiképzés előtt maximális teljesítménynek gondoltak. És ez a filozófia visszavezet azokra az első napokra 1943-ban, az NCDU-k kezdetére.

RUDY BOESCH

ÉLENJÁRÓ FŐALTISZT

USN (nyug.)

Az egyik legendás név a SEAL Csapatokból Rudy Boesch-é, aki arról híres, hogy az övé a leghosszabb szolgálati idő, amit ember valaha a Haditengerészeti Különleges Hadviselésben töltött. A tatfedélzetre ható erős befolyásáról ismert Rudy, ahogy az emberei hívták, a Kettes SEAL Csapatban szolgált annak első napjától, 1962-től az 1980-as évek végéig.

A II. világháború az utolsó évében volt, bár ezt nem tudtam, amikor beléptem a Haditengerészetbe. Tizenhét éves és három hónapos voltam 1945 áprilisában, amikor felcsaptam. Az újonckiképző tábor nekem a New York-i Sampsonban volt, nem messze az otthonomtól, a New York-i Rochestertől.

Míg az újonckiképző táborban voltam, a háború véget ért Németországban. Ekkor úgy festett, hogy a Csendes-óceán és a japánok lesznek azok, ahol és akikkel harcolni fogok. Rögtön az avatás után, még Sampsonban, az osztályt sorakoztatták egy bejelentésre. Azt kérdezték tőlünk, akar-e valaki jelentkezni egy különleges programra. Kábé ez volt minden információ, amit adtak nekünk, egy különleges program. A kábé száz srácból álló osztályomból én voltam az egyetlen, aki feltette a kezét.

Mire észbe kaptam, egy vonaton voltam a floridai Fort Pierce-be tartva, az Egyesült Államok ottani Haditengerészeti Kételtű Kiképző Bázisára. A bázisra érkezve még mindig nem tudtam semmit. Az NCDU-k kiképzése ott volt, mielőtt a Csendes-óceánra mentek és UDT-k lettek, de az egységek olyan titkosak voltak, hogy egyszerű másodosztályú matrózként semmit sem tudtam róluk akkoriban. A South Hutchinson-szigeten lévő bázisra érkezve a Felderítők és Rajtaütőkhez vezényeltek.

A Felderítők és Rajtaütők feladata a háború utolsó szakaszában a Csendes-óceánon az volt, hogy menjenek Kínába és készüljenek a végső invázióra Japán ellen. Tizenhét évesként nem sokat jelentett ez nekem – a teljes kép a fejem fölött ment. Végül a teljes kép sosem történt meg.

Augusztusban az osztály az Okeechobee-tavon volt kiképzést végezve a mocsarakban, amikor az atombombát ledobták Japánra. Egyáltalán nem tudtunk róla semmit, amíg az instruktorok ki nem jöttek értünk. „Hagyják abba, amit csinálnak – mondták. – A háborúnak végre. Mindenki visszamegy Fort Pierce-be.”

Amikor visszaértünk a bázisra, a parancsunk egyszerű volt – lebontjuk a bázist. Egy héten belül a nagy haditengerészeti bázis a South Hutchinson-szigeten egyszerűen megszűnt létezni. Épületek lettek kibelevé és visszaadva a korábbi tulajdonosaiknak. Jobbára sátraink voltak, és azokat egyszerűen lebontottuk és elégettük. A bázisnak most vége volt, és nekünk is.

Az volt életem leghosszabb vonatozása, egy csapatzállító vonat a floridai Fort Pierce-ből, az Atlanti-óceántól a nyugati partra és a Csendes-óceánhoz. Ötszáz ember indult el Floridából és csak kábé kétszázötven érkezett Kaliforniába. A többi leugrott a vonatról valahányszor megállt – csak elpucoltak, miután a háború véget ért.

Tovább tartva nyugatra, a Haditengerészet felrakott egy lassú hajóra Kína felé. Végül 1945 októberében érkeztem a hongkongi kikötőbe. Egyik nap, amikor a postát vittük Kowloonba, én meg két másik srác egy leszerelt hajóra mentünk vissza. A hat óra alatt, ameddig az út tartott nekünk, kiürítették a hajót. Parancsot kapva egy másik közeli hadihajóról, négy másikkal végül másfél évet töltöttem a Távolskeleten, többnyire azt az üres hajót őrizve.

Az első évet végig annak a hajónak az őrzésével töltöttük a hongkongi kikötőben – betörve az élelmiszerraktárakba és édesvíz tartályokba, alkatrészeket és szerelvényeket pénzé téve, hogy kimenjünk a partra, és távol tartva a dzsunkás csöcseléket, először puskákat, pisztolyokat és géppisztolyokat használva, és végül .22-es pisztolyokat meg jelzőpisztolyokat, amikor fogytán volt a lőszer.

Végül eszébe jutottunk a Haditengerészetnek, és eltöltöttünk egy kis időt Sanghajba tartva, aztán fel a folyón a haditengerészeti bázisra. Miután felvettünk tizennyolc havi elmaradt illetményt, végül visszatértünk az Egyesült Államokba. A Haditengerészet feltett egy rombolóra két évre, aztán parti szolgálatot húztam egy jó ideig Angliában, Londonban.

1950-ben olvastam az All Hands magazinban a UDT-kről és hogy hogyan jöttek vissza a háború utáni lefaragásokból. A UDT-k a kis létszámukkal, a bajtársiasságukkal és az érdekes feladataikkal pont

úgy festettek, ahogy az időmet akartam tölteni a Haditengerészetben, ezért beadtam a kérelmemet és jelentkeztem.

1951 januárjában érkeztem meg Little Creekbe, hogy részt vegyek a UDTR kiképzésen. Fogalmam sem volt, hogy nem fogom végleg elhagyni a bázist 1988-ig, és ha valaki ezt mondta volna, nem hittem volna el neki. Több időt töltöttem Little Creekben, mint a borbélyok, és a katonai intézményekben a borbélyt állandó tartozéknak tekintik.

Ahogy kezdtem megérteni, a II. világháború után a Haditengerészet Kaliforniában gyűjtötte össze az összes UDT-t a leszereléshez. Mivel az emberek többsége elment, két Csapatot hoztak létre, egyet a nyugati parton és egyet a keleti parton. A keleti parti Csapat állomáshelye Indian Head lesz Marylandben, Norfolktól és Little Creektől felfelé a folyón. Amikor a Csapat megállt Little Creekben úton felfelé, úgy döntöttek, tetszik nekik a hely. A Csapatok azóta is Creekben vannak.

Hogy belépj a Csapatokba, át kellett menned a UDTR (Víz Alatti Romboló Csapat Kiegészítő) kiképzésen. Az osztályommal, a 6-os osztállyal a kiképzés szinte mind fizikai volt. Ahogy emlékszem, milyen mennyiségű romboló kiképzést kaptam akkor, azt kábé tizenöt perc alatt megtaníthattam volna egy katonának. A testnevelési foglalkozás volt az, ami komoly hangsúlyt kapott. Ha fizikailag bírtad a kiképzés végéig, akkor bent voltál, és én bent akartam lenni.

Januárban kezdve – téli osztályban voltam – végül áprilisban végeztünk. Tizenhat hét a katonaság legkeményebb kiképzéséből. Az idő elmúlt és homályossá tette az emlékeket a kiképzésről. A Little Creekben töltött idő hideg volt, és az instruktorok kihozták a legtöbbet az időjárásból, hogy biztosan érezd a hideget. Amikor jég képződik és úszik a tengeren, tudod, hogy hideg van.

És a „pokoli hideg” kifejezés egészen új jelentést kapott, amikor az osztályom a Pokol Hetet húzta Little Creekben. Kemény volt az a hét. Akkoriban az instruktoroknak nem volt korlátozva a töltetek mérete, amiket robbantottak a „So Solly day”, a Pokol Hét utolsó napja alatt. A házak és más építmények nélkül, amik ma a bázison vannak, az instruktoroknak nem kellett aggódniuk, hogy ablakokat törnek be, csak minket törjenek be.

A közeledben robbanó kilenc kilós robbanótöltet fel tud emelni a földről, aztán visszadob zörgő fogakkal és csengő fülekkel. Úgy voltam vele, hogy elkezdtem a kiképzést és be fogom fejezni. Túl makacs voltam ahhoz, hogy feladjam, és nem fogják velem feladatni.

Az instruktorok képesek voltak az osztályból sokakkal feladatni. Miután elvesztettük az embereink kétharmadát, a többi megszilárdult. Úgy huszonötünket avatták, ha jól emlékszem.

Végül elhagytuk Creeket és St. Thomas-ra mentünk, a Virgin-szigetekre a kiképzésünk további részéhez. Sokkal könnyebb volt, hogy nem kellett az elemekkel küzdeni minden nap. De az instrukto-

rok megakadályozták, hogy túlságosan ellazuljanak a dolgok, a vízbe küldve minket úszásokra reggel ötkor és kábé este kilenckor hívtak ki minket. Egész napos úszások, hosszú futások és testnevelési foglalkozások tartották magas szinten a kiképzés fizikai részét. De technikai anyagot is tanulnunk kellett.

Sok víz alatti munkát adtak nekünk St. Thomas-on. Hidrográfiai felmérések mérőónnal, partfeltérképezés, felderítés. A UDT összes feladata a II. világháborúban és még néhány. Csak miután befejeztük a UDTR-t, akkor kezdtük el igazán a kiképzés víz alatti úszás részét. Nem volt igazából avatás – nem volt hivatalos, amíg vissza nem térünk Creekbbe –, de elkezdtük a bűvár kiképzést St. Thomas-on. Két hetet töltöttünk a vízben mindenféle készülékkel, amit használtunk. A LARU (Lambertsen Kételtű Légző Egység), egy zárt rendszerű, tiszta oxigénes újralégző, és a kéttömlős, nyílt rendszerű készülékek voltak azok a rendszerek, amikre kiképeztek minket. Az új Perelli zárt rendszert akkor tesztelték a Csapatok, és arra a rendszerre is kiképeztek minket.

A Lambertsent sokáig „Fekete Halál” készüléknek nevezték. A rendszer használatban volt a II. világháborúban az OSS szabotázs úszóknál. Szénbányászok is használták a rendszert szennyezett bányákban lélegzéshez, és némelyik készülékünkön még voltak kis lámpák a bányákban használathoz. A zárt rendszerekhez sok kiképzés és figyelem kell, hogy ne öljenek meg, amikor használod őket.

A leheleted egy rugalmas zsákba került, amiben egy széndioxid-szűrő volt, hogy kimossa a széndioxidot, amit kilélegeztél. A szűrőanyag báriummesz volt, hidroxidok maró elegye, ami súlyos égést okozhatott, ha a bőrhöz ért. És mi ezen az anyagon keresztül lélegeztünk a víz alatt! Egy oxigénpalack pótolta az oxigént, amit elhasználtál lélegzés közben, és órákig a víz alatt maradhattál anélkül, hogy egyetlen buborékot eresztettél volna a vízbe.

A pénz szűkös volt akkoriban, és az instruktorok ugyanazt a báriummeszet használtatták veled a nap mindhárom merülésén. Sok srác elárasztatta a készülékét, vizet engedett a rendszerbe, hogy eldobhassák a régi cuccot és új szűrőanyagot vételezhessenek. Egy idő után kezdtünk kifogyni a báriummeszből, ezért újságpapíron ki kellett terítenünk a báriummeszet a napra, hogy megszáradhasson és megint használhassuk. Sokkal veszélyesebb, mint bármi, amit ma csinálnak. De a Csapatok ma sokkal többet tudnak a bűvárkodásról, mint akkoriban. Több srác majdnem megfulladt, amikor elárasztották a készüléküket. Néhányan elájultak a merülésük végén. De senkit sem veszítettünk bűvárbalesetben.

Visszatérve Little Creekbbe felavatták a 6-os osztályt, és a UDT-2-be vezényeltek minket. 1951-től 1962-ig a UDT-kkel töltöttem az időmet, először a 2-es Csapattal, aztán a 21-es Csapattal. A Creektől távol

töltött idő zömében földközi túrákon [földközi-tengeri körutakon] voltunk, hadgyakorlatokon a flottával. Az egyik ilyen túrán volt úgy öt évvel később, hogy a UDT-21-hez vezényeltek. Nem nagy ügy – mindenkit velem együtt a Csapathoz vezényeltek. UDT-2-ként mentünk el, és UDT-21-ként tértünk vissza. Csak papírmunka volt. Hogy miért változtatták meg a számot, nem tudom.

Mindenki, aki átmegy a UDTR kiképzésen, hajlamos utálni a PT-t [testnevelési foglalkozást] az avatás után. Elvégre mást sem csinálsz a kiképzésen, mint PT-t. És én sem különböztem. Fedélzetmesterként a fedélzetmesteri kamrában lógtam, amikor eljött a PT idő. A Csapat tartott egy öttusa versenyt, futás, úszás, gyakorlatok, ilyesmi, és én győztem. Az az eset egy kicsit megváltoztatott a PT-vel kapcsolatban, és elkezdtem jobban belemenni abba a foglalkozásba. Nem kezdtem el napi PT-t vezetni, amíg a SEAL Csapatok szolgálatba nem álltak 1962-ben. De az öttusa után sokkal több szokásos PT programban vettem részt.

1961 végén a földközi különítményben voltam Lenny Waugh-gal, amikor üzenet jött nekünk. Lenny-nek meg nekem a lehető leghamarabb vissza kellett mennünk Little Creekbe. A Kettes SEAL Csapatba vezényeltek minket. Egyikünk sem tudta, mi az a SEAL Csapat, de visszamentünk az Államokba. A Haditengerészet Nápolyba, Olaszországba rendelt minket azzal az utasítással, hogy magunk találjuk meg az utat vissza Norfolkba. Lenny meg én stoppolni kezdtünk bármilyen gépet, ami jó irányba ment. Időben értünk vissza a szolgálatba állás napjához, de újévkor, amikor Lenny-vel a marokkói Casablancában voltunk, szoros versenynek tűnt.

A Kettes Csapat szolgálatba állásának napján a UDT-21 alakzatában álltam. Amikor sorolták a neveket a jelentkezésre, én voltam az egyetlen főaltiszt a Kettes SEAL Csapathoz kiválasztott emberek között. Két másik főaltiszt, Stone Doki, a szanitécünk, és Hoot Andrews, egy raktáros, nem érkeztek meg a Csapathoz legalább egy hétig, így egy ideig én voltam a legmagasabb rangú tiszthelyettes a Kettes Csapatnál.

Nem sokat számított, hogy néhány srác nem volt az alakzatban azon az első napon – attól még a Kettes Csapat pallótulajdonosai között voltak. Még a pékánk, Callahan sem tudott Creekben jelentkezni több hétig. Le volt kötve Washingtonban a találkozókkal, hogy a Haditengerészet mit fog kezdeni ezzel az új csoporttal, amit létrehozott. Roy Boehm, aki az új SEAL Csapat koncepció egyik hajtóereje volt, lett a megbízott péká és a Csapat parancsnoka, amíg Callahan meg nem tudott jönni.

Roy Boehm volt az elsődleges kiválasztó, hogy kik kerüljenek az új SEAL Csapatba. Az ok, amiért engem kiválasztottak, amennyire meg tudtam állapítani, az volt, hogy én voltam az egyetlen főaltiszt a UDT-21-ben, aki akkoriban ejtőernyős minősítésű volt. Még 1958-ban

egyike voltam a néhány embernek a UDT-21-ből, akik elvégezték az ugró kiképzést Fort Benningben. Akkoriban szigorúan önkéntes volt a békaembereknek elmenni az ugró iskolába. Amikor Roy-nak szüksége volt egy főaltisztra a Kettes Csapathoz, ott voltam, és így lettem jó ideig a Kettes Csapat főaltisztje.

Amikor a SEAL-ek először szolgálatba álltak, még nem igazán volt meghatározott feladatunk. Vietnam éppen csak elkezdődött – küldtünk egy kis kontingensnyi srácot át a szolgálatba állásunk napja után néhány héten belül. De az semmi volt ahhoz képest, ami várt ránk. Kuba nagy probléma volt akkoriban, de még nem igazán csúcsosodott ki. A rakétaválság nem történt meg, csak 1962 őszén.

Igazából jó dolog volt, hogy a SEAL-eknek nem volt egy azonnali, sürgősen végrehajtandó feladatuk rögtön a szolgálatba állásunk után, mert nem volt semmink, amivel tegyük a dolgunk. Nagyon kevés fegyver volt a Csapatban, és kevés vagy semmi felszerelés. Szinte minden, amire szükségünk volt, még érkezett a csatornákon keresztül. De Roy Boehm nem arról volt ismert, hogy vár a csatornákra, amikor szükség van.

Miközben Kuba forrósodott, a SEAL-ek egyik feladata az lehetett, hogy gerilla műveleteket hajtsanak végre Kubában. Ha nincs felszerelés, akkor nincs művelet, de az a helyzet nem tűrt halasztást. Roy-nak engedélye volt a Haditengerésztől anyagot és felszerelést venni a civil piacon, és élt vele. Egyik este kilenc után több srác Roy-jal az élen elment a Sears-be meg a Ward's-ba, és az üzletvezetőkkel kinyitatták a helyeket. A Csapat első kézfegyverei, főleg pisztolyok, egyenesen az üzletek vitrinjeiből kerültek ki. Szükség volt az anyagra, volt pénzünk, hogy megvásároljuk, és azonnal akartuk!

Órákat, egyenruhákat, rendőrségi pisztolytáskákat és tártartókat, mindenféle cuccot vettünk a nyílt piacon. Miközben felszerelkeztünk lehetséges kubai műveletekre, emberek jöttek a nyugati parti Egyes Csapatból, valamint emberek, akik a Különleges Hajós Egységeket adják majd. Mind ezen az egy kis lepukkant helyen éltünk, ami a Csapatnak volt. Emberek aludtak a padlón és felszereléstálmok voltak mindenfelé.

Ahogy jöttek az emberek, kiadtuk, amink volt. Órákat, pisztolyokat és más felszerelést adtuk ki. Aztán amikor Kuba lecsillapodott, a plusz emberek visszamentek az anyaegységeikbe, és sok felszerelésünk velük ment. Az egyik felszerelési tárgy, ami nekünk előbb volt, mint bárki másnak a Haditengerészetben, az AR-15-ös gépkarabély volt. Roy Boehm vett 136-ot a fegyverből egy baltimore-i szállítótól. A fegyverek fele a nyugati partra ment az Egyes SEAL Csapathoz, a többi nálunk maradt. Azok voltak az elsők a típusból a Haditengerészetben, és később a katonaság M-16-osként rendszeresítette. Nekünk volt először, mert szükségünk volt rá.

Miután a Kuba dolog lenyugodott, a Csapat visszatért a normális napi rutinjához. Kezdetben a Csapat elment a Hadsereg és a Tengerészgyalogság mindenféle iskolájába megtanulni, amit tudnunk kellett, hogy tevékenykedjünk. Olyan iskolákat, mint a házi készítésű rombolás, a túlélés és másokat mind kipróbáltunk. Némelyiket megtartottuk, a többit pedig szükségtelenként ejtettük. Végül az egész Csapat visszatért Little Creekbe csak azért, hogy semmi tennivalót ne találjunk.

A semmi tennivaló igazából azt jelentette, hogy nem volt egy azonnali feladatunk, hogy végrehajtsuk vagy felkészüljünk rá. De a Csapatban mindenki fizikai erőnléti szintjét fenn kellett tartani. A PT olyasmi, amit egyszerűen nem csinálhatsz állandóan a szint fenntartásához. A sportversenyek jó módszerek az edzéshez, és ugyanakkor egy kis gőzt is leeresztenek. A Kettes SEAL Csapatnál a sportunk a labdarúgás volt.

A labdarúgással járó futással és rúgással a játékosok lába felépítve maradt az uszonyokkal végzett hosszú úszásokhoz, amikre hívhattak minket. A meccshez az egy csapatban normális tizenegy srác helyett az egész egységet bevontuk, harminckét sráccal egy csapatban. De annak a labdának a rúgása sem volt az edzés legbiztonságosabb módja számunkra – a Csapatnak három lábtörése volt egy héten belül. És napi hat óra labdarúgás minden nap vagy felépített, vagy legyengített. Péntekre úgy fájtak a lábaim, hogy alig tudtam járni.

A PT azért olyasmi volt, amit gyakran csináltunk, egy SEAL módszer a nap elkezdéséhez. A kubai izgalom alatt napi három PT-t csináltunk, Joe DiMartino vezetésével, ahogy emlékszem. Végül a PT afféle rögeszmémé vált. Én vezettem a Csapatot a napi foglalkozásokon, és igazi kemény legényként lettem ismert a fizikai erőnléthez. A Csapat néhány tagja még különleges dögcédulát is csináltatott nekem, amit egyik reggel sorakozókor átadtak. A vallás helyére azt rakták: „PT”.

Minden reggel a hét folyamán én vezettem a Csapatot a PT-n. És minden reggel a srácok körülbelül tíz százalékának sikerült ellógnia legalább egy keveset belőle. Nagyon bosszantott, hogy nem tudtam elkapni ezeket a srácokat. Minden reggel kicsit más volt. A pékánhá a Csapat alakzat előtt állt a reggeli sorakozókor, kábé hét-harminckor, és elmondta a mondandóját aznapra. Rögtön azután, hogy a pékánhá befejezte, tíz srác elindult a klotyóra, két srác elindult a másik irányba és négy további ment megint más valahova. És egyik sem ért vissza időre a PT-hez.

Végül kipróbáltam valami mást. Rögtön sorakozó után a Csapat vigyázzba lett állítva. A „Jobbra át!” paranccsal elfordítottam a Csapatot és az alakzat elindult a reggeli futásra. Ennek a technikának sikerült elkapni a szökevényeim zömét. Más csapatársaknak ürügyeik

voltak, vagy betegek voltak. Egy másik trükk minimalizálta azokat, akik gyengélkedőre mentek.

– Jól van – mondtam az alakzatnak –, ki megy gyengélkedőre?

Öt kéz emelkedett.

– Álljatok ki ide, és mondjátok el nekünk, miért mentek gyengélkedőre – mondtam nekik.

Egy srác odaállt mindenki elé és valami olyasmit mondott, hogy fáj a feje. A hurrogás, amit a csapattársaitól kapott, az együttérzésük szintjét mutatta. A kínos érzés és a társak nyomása általában kikúrálta, akármi baja is volt a beteg SEAL-jeim többségének. De még az is lelassult, és egy idő után nem működött. Állandó harc volt elkapni ezeket a srácokat és rávenni őket a PT-re.

Még ha rá is vettem a srácokat a PT-re, utána megpróbáltak kiszállni a hosszú tengerparti futásokon. A 7-es part közelében lévő bokros volt a kedvenc hely egy gyors elbújáshoz. Amikor a futó alakzat visszajött a szokásos útvonalunkon, minden srác, aki a bokrokban bujkált, előjött és csatlakozott az alakzat végéhez.

Persze ha láttam valakit kiugrani az alakzataból a bokrosba, a futás végén nem arra jöttünk vissza. Míg mi az épületben üldögéltünk egy bögre kávéval, azok a srácok még a bokrokban vártak az alakzatra.

Az ilyen játékok segítettek a morált is fenntartani. Az, hogy elkaptam a „lógósokat”, és hogy megúszták, mind része volt a Csapat életének. MacEvoy különösen jó volt az ilyen játékokban ellenem, továbbá a legállhatatosabb volt a megúszásukban is. Egyik srác sem szerette igazán a futásokat – magam sem szerettem. De valakinek lenni kellett az alakzat élén, és nyomást gyakorolni az erőnléti szint fenntartásához. És a hajó főaltisztjeként ez az én dolgom volt.

Egyszer, amikor Gormly volt a péká [1972 szeptemberétől 1974 júliusáig], a PT vezetése egy kicsit visszafelé sült el. Aznap reggel az állóképességi gyakorlat egy 3 kilométeres úszás volt. A víz elég hullámos volt, és úgy fél kilométer úszás után kezdtem rosszul érezni magam. Amikor elindultam a partra, az alakzat zöme követett. Csak Gormly és vagy hat srác, az igazán jó úszók voltak messze kint a hullámverésen túl és nyomták erősen. Kimentem a vízből, és kábé kilencven srác követett a partra.

– Mit csináltak, fiúk? – kérdeztem. – Nem vagyok jól: ezért jöttem ki.

– Hát, mi sem vagyunk jól – volt a válaszuk.

Kilencven srác követett vissza a Csapat épületbe, átgyalogolva a homokdűnéken. Messze kint a vízen Gormly megállt és visszanezített a kis paradémra a parton. Kábé egy órával később, miután befejezte az úszást, Gormly tudni akarta, mi történt.

– Miért hagyta abba mindenki? – kérdezte tőlem.

– Megbetegedtem – feleltem. – Amikor kijöttem a vízből, az összes srác követett. Csak egy ürügyet akartak, hogy megússzák a PT-t.

– Tudod mit, Rudy – mondta Gormly. – Közöld velük, hogy mind kövessenek téged péntek délután, amikor az eltávozás kezdődik, és megcsinálják az úszást megint.

Amikor az eltávozás kezdődik, az általában a munkanap végre. A pénteki eltávozás különösen fontos, mert akkor kezdődik a hétvége. Azon a pénteken kicsit későn kezdődött a hétvége. Kivittem a Csapatot, és csináltunk egy 3 kilométeres úszást délután. Úgy tűnt, még én sem bújhattam ki a PT alól.

Mindenféle ürügyeket használtak, hogy eltávozást kapjanak – azaz szabadidőt személyes ügyben. Közöttük volt a „Beteg a feleségem” és az „Állatorvoshoz kell vinnem a kutyát”. Az egyedül élő srácoknak nem voltak ilyen ürügyeik, de hamar előálltak néhány sájáttal.

Az első alkalom, amikor egy szokatlan ürügyet használtak, a Csapat legelső hónapjaiban volt. Mind készültségben voltunk egy ideje kubai akció esetére, és a feszültség kezdett megmutatkozni. Egyik reggel egy halom kérelem futott be, mind ugyanazzal az okkal, mind eltávozást akarva.

Minden ember indoka az eltávozásra az volt, hogy kimegy berúgni a társával, és a Csapatból szinte mindenki kitöltött egy kérvényt. Aláírtam a kérvényeket és magamnak is kitöltöttem egyet. Callahan nem volt a Csapatnál, és Roy Boehm látta a kérelmeket és kitöltött egyet magának. Roy-ét nem kellett aláírnom. Az indok bevált és az egész Csapat szabadnapot kapott egy srác kivételével, aki ügyeletes szolgálatot húzott. Ilyesmik megtörténhettek és segítettek enyhíteni a feszültséget, ami felhalmozódhat egy hosszú készültség alatt.

Az egész Csapat igen kicsi volt az 1960-as évek elején, többnyire száz srácnál kevesebb. Nem volt vezénylő élenjáró főaltisztünk vagy rangidős légénységi állományú tanácsadó posztunk akkoriban. A szolgálat, amit adtam, a Csapat rendészetén volt 1962-től 1988-ig. A tattedélzetten töltött hosszú időm alatt sok embert láttam jönni és menni, több mint egy tucat pékát, nagyszámú csapattisztet és több száz légénységi állományú embert.

Például Rick Marcinkóra lelkes szabadeső ejtőernyősként emlékszem. Míg Rick a UDT-21-ben volt, a Kettes Csapat sok ejtőernyős ugrást csinált, ő meg átjött és megkérdezte, hogy ugorhat-e velünk. Egyikünknek sem volt ellenvetése, amíg odaért felszállásra és hozta a saját motyóját. Böven volt hely a gépünkön, de ugró felszerelésből rövid volt a készlet. A Csapatban elmentünk a Légierő és a Haditengerészet ellátó raktáraiba és leselejtezett ernyőket szereztünk saját használatra.

Chuck LeMoyné fregatthadnagy a 21-esben volt Rickkel akkoriban, és ő is szeretett velünk ugrani. Később LeMoyné-ból tengernagy lett, Rickből meg a Kettes Csapat pékája, de akkor csak két béka voltak, akik szerettek ugrani.

Nem ismertem olyan jól Ricket, mivel főaltiszt voltam a Csapatban, Rick meg másodosztályú volt a UDT-ben. De később Rick kinevezést szerzett és átjött a Kettes Csapathoz korvetthadnagyként és meglehetősen nevet szerzett magának. 1974 júliusában Richard Marcinko korvettkapitány a Kettes SEAL Csapat tattedélzetére érkezett a nyolcadik parancsnokként, mióta a Csapat szolgálatba állt. És én ott voltam, hogy neki dolgozzak.

Amikor a Csapat elindult, rohamcsoportokra voltunk osztva feladatokhoz és műveletekhez. Röviddel a vietnami háborús részvétel kezdete előtt a rohamcsoportok nevét szakaszokra változtattuk. Minden szakasz tíz légénységi állományú ember volt és két tiszt, a szakaszparancsnok és a helyettese. Volt legalább két tiszthelyettes a szakaszban, vagy egy szakasz főaltiszt vagy szolgálatvezető altiszt és a helyettese, akik a rajokkal tartanak, amikor a szakaszt két rajra osztják egyenként öt légénységi állományú emberrel és egy tiszttel. Később, a háború alatt, a szakasz felépítése kissé változott, tizenkét légénységi állományú emberrel a két tiszthez.

Én voltam a 10. szakasz – csak tíz volt nekünk – főaltisztje, amikor a Kettes Csapat parancsot kapott, hogy kezdjen szakaszokat küldeni Vietnamba. A parancsot 1966 közepén kaptuk, és 1967 januárjában háborúba küldtük az első két szakaszunkat. Egy éven belül a Kettes Csapatnak három szakasza volt Vietnamban minden adott hónapban, további két szakasszal átmenetben, egy hazafelé és egy Vietnamba tartva.

Lelkesedés volt szinte minden ember részéről az ötletre, hogy Vietnamba megyünk. Elvégre ez volt az, amire kiképezték minket. Amikor tényleg mozgásba lendültek a dolgok, Creeken sokan az emberek közül ellenőrizték a hirdetőtáblát, hogy lássák, szükség van-e pótlásra valamelyik kitelepült szakaszban. Ha valaki megsebesült Namban, pótlást küldtünk aznap, ha lehetséges volt. Néhányan csak annak éltek, hogy Vietnamba menjenek. Jim Finley az egyik név, aki egyből eszembe jut.

Finley a SEAL karrierje zömét Vietnamban töltötte. Nem csak szakasz kitelepüléseken, hanem sérült emberek pótlásaként is. Azt hiszem, Finley összesen két és fél évet töltött Vietnamban az öt év alatt, amíg a Kettes Csapatnak emberei voltak harcban.

Ami engem illet, a szakaszomat 1968-ban hívták, hogy menjem Vietnamba. Habár én voltam a Csapat rendésze, szakasz főaltiszt is voltam, és amikor a szakaszomra került a sor, nem volt kétséges, hogy velük megyek. A 10. szakasz beszállt egy haditengerészeti RD-5-ösbe, egy DC-6-osba, és Délkelet-Ázsiába indult. Azok a gépek lassúak voltak, óránként 330 kilométer jó hátszéllel, és hosszú volt az út a Csendes-óceánon keresztül.

1968 áprilisában érkeztem Vietnamba a szakaszommal.

Az első benyomásom a helyről az volt, hogy határozottan más volt. De nem sok időt töltöttem nézelődéssel. A szakaszomnak fel kellett készülnie, hogy gyorsan munkába álljon. A Tet-offenzíva csak röviddel azelőtt ért véget, hogy a szakasz Vietnamba érkezett, és az ország még fel volt bolydulva.

Vietnamban minden SEAL szakasz kicsit másként csinálta a dolgokat, mint a többi szakasz. De minden érkező szakaszt megismertettek a műveleti területével annak a szakasznak a tagjai, amit felváltott. Így az előző szakasz által leszűrt tanulságokat azonnal átvehették az érkező SEAL-ek. A 10. szakasz a 7. szakaszt váltotta, akik My Thóból tevékenykedtek. Emlékszem, hogy az egyik a két ember közül, akiket a 7-es hátrahagyott nekünk, Mike Boynton volt, aki tényleg látott néhány akciót Bob Gallagherrel és a 7-essel. Mike és a másik SEAL kábé egy hétig tanítottak minket, hogy ők hogyan csinálták ezt meg azt, és kivitték a szakaszt több kis műveletre, mielőtt visszaindultak Creekbe.

Most ideje volt, hogy a 10. szakasz elkezdjen egyedül tevékenykedni, és megtudni, melyik technikák válnak be a legjobban számunkra. A szakaszok mind jó előre tudták, hogy mikor fognak indulni Vietnamba. Az extra idő a kitelepülést megelőző kiképzésre ment, hogy felkészüljenek a közelgő feladatokra. A plusz előny, hogy olyan emberek ismertették meg velünk a műveleti területet, akik addig ott voltak, további hasznunkra vált.

És használtuk azt az előnyt. A szakasz keményen és gyorsan belevágott a műveletekbe. Minden gyors volt – három műveletet hajtottunk végre egy éjszaka. Az információ és annak kellő idejű felhasználása volt a fő ok, hogy képesek voltunk megúszni, hogy oly sok műveletet hajtottunk végre az ellenség ellen.

Egyik nap kimenve talán egy fickót fogtunk el. Átadtuk a foglyot a hírszerzésnek, és azok kihallgatták. A következő éjszakán megint kint lehettünk egy műveleten azzal az infóval. És ha a hírszerzés átállította, az az ember kalauzolhatott el minket a célpontunkhoz, akit elfogtunk.

És gondoskodtunk róla, hogy a kalauzunk tudja, ő lesz az első, aki bemegy a célpont ajtaján. Ha csapdába vezet minket, ő lesz az első, akit eltalálnak. Amint ezek az eljárások fel lettek állítva és jól működtek, képesek voltunk műveleteket csinálni szinte bárhol, ahol akartunk. És a műveletek egész biztonságosak voltak, mivel a kalauzaink ismerték a helyzetet és nem volt fegyverük.

A fő műveleteink „fogd és hozd” műveletek voltak információgyűjtési szándékkal. Bementünk egy kunyhóba – csak egy nagy fű és bambusz kalyiba, igazából egy golyó át tudott menni az egészen – és elkaptuk, akit akartunk. Sötétben tevékenykedve besurrantunk a kunyhóba. A kalauz, aki bevitt minket, megmutatta, hogy ki volt a célpont, akit kerestünk. Az utolsó pillanatban zseblámpát használva láthattuk a célba vett személyt, mondjuk egy fickót függőágyban

aludva, a puskájával a padlón. A fegyvert felkapva felébresztettük a fickót, és elpucoltunk vele a területről.

Általában az arra ébredés, hogy legalább négy fegyver csövébe nézel, amiket álcázott arcú, lőszerrel teleaggatott SEAL-ek tartanak, elég volt bármilyen ellenállás megelőzésére a célpont részéről. Amint bevittük a célpontot, kihallgatták és talán a következő éjszaka kivezetett minket egy másik műveletre.

A kunyhók silány építmények voltak a mi normáink szerint, az ajtót, ha volt, egyszerű kampó tartotta. Amikor megközelítettünk egy célpontot, egy embert elküldtünk a hátsó ablakhoz vagy ajtóhoz arra az esetre, ha a célpont menekülni próbálna. Ha felébredtek és meghallottak minket, némelyik célpont egyenesen a kalyiba falán futott át, hogy megszökjön.

Általában amint az eljárásaink a helyükre kerültek és működni kezdtek, a műveleteink egész biztonságosak voltak. A komoly dolog, ami miatt tényleg aggódnunk kellett, a meglepő csapdák voltak az ösvényeken. A vietkongok egy területre érkeztek és mondták a parasztnak, hogy állítsanak egy meglepő csapdát a gátra mondjuk hat órákor minden nap. Másnap reggel a paraszt leszedte a meglepő csapdát hat órákor. És ha a paraszt nem tette azt, amit a vietkongok mondtak neki, akkor megölték.

Ha járőrben elműködtettünk egy meglepő csapdát, akkor azonnal leslaugoltuk a területet tüzerővel. Elvégre a meglepő csapda egy lesállítás kezdete lehetett. A paraszt háza általában a közelben volt, és könnyen eltalálhatták az incidens során. Ezzel a paraszt pontosan a két erő közé került. Ha nem tette azt, amit a vietkongok mondtak neki, akkor megölték. Ha megtette, amit a vietkongok mondtak neki, és mi arra mentünk, akkor valószínűleg meghalt. A helyiek igazából egy kő és egy kemény hely között voltak. Beszélgetve velük néha elmondták nekünk a helyzetüket, talán még meg is mutatták a meglepő csapdát. De nem sokat tehattünk, hogy segítsünk nekik, kivéve a vietkongok eltakarítását a környékről.

A műveleteinken többnyire egyedül dolgoztunk, vagy a PRU-kkal [Tartományi Felderítő Egységekkel]. A dél-vietnami rendőrség – a Fehér Egerek – és a CIA információval és tolmácsokkal segítettek minket. De azon a turnuson nem dolgoztunk a Hadsereg vagy a Tengerészgyalogság semmilyen egységével. A Haditengerészet a PBR-ekkel [folyami őrhajókkal] támogatott minket, de a szakaszomat nem sokszor támogatták a Seawolfok. Amikor helikopteres támogatásunk volt, az általában a Hadsereg madara volt, egy sima a szállításhoz, vagy egy csatahelikopter tűztámogatáshoz.

Ritkán tevékenykedtünk egy nagyobb egység mellett. A PRU-knak néha információjuk volt egy művelethez, ami túl nagy volt nekik ahhoz, hogy további támogatás nélkül lecsapjanak. Egy SEAL szakasz

adhatta nekik azt a támogatást. A PRU-k nagy alakulatok voltak, talán száz emberrel, akiket egy amerikai tanácsadó vezetett, és a CIA-n keresztül fizették és látták el őket. A tanácsadók lehettek a Hadsereg, a Tengerészgyalogság vagy a CIA állományából, de a legsikeresebb PRU műveletek közül néhányat olyan egységek hajtottak végre, amiket SEAL tanácsadók vezettek. Ezen a túrán a 10. szakasz nem adott PRU tanácsadót, de attól még készek voltunk támogatni bármilyen PRU SEAL-t, aki a segítségünket kérte.

Olyan elfoglaltak voltunk a turnusom alatt, hogy nem volt lehetőségem semmi eltávozásra vagy szabadságra. A szakasz My Thóban vett ki szabadságot, és könnyen bedobhattunk egy sört, vagy amit akartunk anélkül, hogy messzire kellett volna mennünk. Többnyire műveleteken voltunk, és a műveletek jól mentek.

Míg Vietnamban voltam, összefutottam Roy Boehmmel, azzal az emberrel, aki kiválasztott a Kettes SEAL Csapatba. Roy addigra kikerült a Csapatokból, és más feladatok miatt volt Vietnamban, amikor találkoztam vele. Roy megkérdezte, hogy kijöhetne-e a szakasszal egy műveletre, amire készültünk. Nem volt gond azzal, hogy Roy velünk jöjjön, és egy 9 mm-es pisztolyt kért tőlem fegyvernek. Roy szeretett könnyen járni, és volt egy kis lövöldözés azon az éjszakán, de elég könnyű művelet volt.

A fegyver kiválasztását, amennyire csak lehetett, az egyes SEAL-ekre hagyták. A rajnak komoly tüzerőt kellett vinni, de ezt nem volt gond teljesíteni. Jómagam megkedveltem a Harrington & Richardson T223-as gépkarabélyt. A H&R T223-as a német Heckler & Kock HK33 importált változata volt. A fegyver néhány évig volt elérhető, és harcban értékelték a Csapatok.

Sok kísérleti fegyverünk volt a Csapatnál, és amikor átmentem, azt javasolták, hogy vigyem magammal a T223-ast és meglátjuk, mit gondolok róla. Bár a fegyver kissé nehezebb az M-16-osnál, ugyanolyan lőszerrel tüzel, így a lőszer utánpótlás nem lehetett probléma. A Csapat az első napjaitól használta az AR-15/M-16 gépkarabélyokat, de csak húsz darabos táraink voltak. Volt néhány harminc darabos tár, de kevés volt belőle és nehéz volt hozzájutni. Az egyik, ami azonnal vonzóvá tette számomra a T223-ast, az volt, hogy negyven darabos tár volt hozzá.

Szerettem azt a fegyvert. Sokkal könnyebb volt tisztítani és karbantartani, mint az M-16-ost, és jól működött a dzsungel környezetben. Míg a szakaszból a többiek alig kezdték el tisztítani a fegyvereiket egy művelet után, én már végeztem is, rátértem valami másra. A T223-as [HK33] jó volt, de külföldi [német] fegyver volt, és megszenvedte a „nem itt készült” gondolkodásmódot. Később, Vietnam után, a Csapatok könnyebbnek találták az olyan fegyverek beszerzését, ami a leg-

jobban tetszett nekik, és a HK33-as kisöccse, a 9 mm-es MP-5 mindennapos lett a SEAL-eknél.

Az én H&R-omhoz 40 darabos táruk voltak, amiket a gyakorlóm combzsebeiben hordtam egy ideig. A táruk hajlamosak voltak zörögni és túl nagy zajt csináltak járőrben, de túl hosszúak voltak ahhoz, hogy elférjenek egy amerikai tártáskában. Megoldottam a problémámat, kínai AK-47-eshez való, mellkason hordott tártáskákat szerezve, és abban hordva a lőszeremet. A gyakorlónadrágunkon lévő nagy combzsebeket általában UDT mentőmellény töltötte meg, így miután megszereztem a mellmálhát, a mellényem visszakerült a zsebembe. A mellényeket akkor használtuk, ha patakon vagy más vízen kellett átkelnünk járőrben. Továbbá, ha tényleg bajba kerültünk, a SEAL-eket arra tanították, hogy menjenek a vízbe meneküléshez és rejtéshez. Elég veszélyes bemenni a vízbe, amikor 15-20 kiló fegyvert és lőszert cipelsz, de a mentőmellény segíthetett az úszásban a sok cuccoddal.

Korlátozott számban rendelkezésre állt egy különleges szövetszemlény zsebekkel lőszernek, gránátoknak és felszerelésnek. A zsebek mellett a mellényben volt egy beépített felfújható tömlő úszáshoz. De én túl ormótlannak találtam a mellényt és túl melegnek az állandó viseléshez. Rendben volt, ha hosszú időt töltöttél a vízben, mondjuk egy leszálláson. De közönséges járőrözéshez egy UDT mellényt szerettem vinni, felcsavarva a zsebemben.

Volt egy művelet, ami tényleg kidomborodik a fejemben az első vietnami turnusomról. Ez egy leszállás művelet volt egy 8 fős vietkong csoport ellen, és egy Chieu Hoi [„tárt karok”; egy átállt vietkong] vezetett minket. Az erősen felfegyverzett Mike hajó vitt minket a célpontunktól rövid távolságra. A Mike hajóban utazva a folyón elég biztonságban érezted magad. A Mike hajó egy átépített LCM partraszállító [LCM Mk 6] volt, ami igen alacsonyan ült a vízben a sok fegyvertől és páncéltól, amit ráraktak. A hajó oldalain lévő M-60-asok és .50-es kaliberűek mellett volt egy 7,62 mm-es Minigun az orr toronyban és egy 106 mm-es hátrasiklás nélküli löveg a tetején. Mindezek mellett a hajó orrában volt egy 81 mm-es aknavető. Jó, ha ekkora tüzérvan a te oldaladon.

Hallottunk mindent, amit a Chieu Hoi mondott nekünk korábban. Az elfogottak közül sokan beszéltek nekünk ezekről a fontos célpontokról, de amikor odavittek minket, semmi sem volt ott. De mindet komolyan vetted.

Kábé másfél kilométert gyalogolva a kirakási ponttól, ahol a Mike hajó kitett minket, egy rizsföldi gáthoz értünk, a tetején ösvénnyel. A három magunkkal vitt Claymore aknát elhelyeztük átlósan a gáton keresztül, egymást átfedő tűzkörletekkel. Ha a nyolc fickó tényleg felbukkan, és elég közel lépnek egymáshoz, mindet leszedhetjük a Claymore-okkal. Miután a rizsföld 20 centi mély vízében kúsztunk

elhelyezve a Claymore-okat, letelepedtünk kábé 15 méterre az 1,2 méter magas gáttól, hogy várjuk, hogy a célpontjaink belépjenek a halálzónába.

A Chieu Hoi egy AK-47-essel volt felfegyverkezve – dolgozott velünk korábban, és rábíztuk a töltött fegyvert. A parancsnokunk fogja kirobbantania lesállást. Amikor a pékánk tüzelni kezd, az a jel a Claymore-ok elműködtetésére és a tüzmegnyitásra. A Chieu Hoi ismerte a tervet és készen állt.

A szakasz több tucat lesálláson volt már, és 10 perc sem telt el, mire néhány srác túlságosan kényelembe helyezte magát és elbólintott. A lesállásunk felállítása után 20 percen belül a célpontjaik megérkeztek a színre.

Én is elbólintottam, de a vietnami beszéd halk hangja gyorsan felébresztett. Úgy hangzott, mintha egy fickó a feleségével vitatkozott volna, és nemsokára láthattuk, ki beszélt.

Egy magányos vietkong gyalogolt be a halálzónába az égboltra kirajzolódó körvonallal, a csövénél fogott AK-47-essel a vállán, a szokott ázsiai módon. Kábé 15 méterrel a fickó mögött jött az emberek zöme. Többen voltak a nyolc vietkongnál, akire számítottunk, de ez nem volt probléma. A terepkutatót átengedve vártuk, hogy a vietkongok zöme belépjen a lesállás halálzónájába. A terepkutató csak egy kicsit ment tovább, amikor megállt és hátrakiáltott a többieknek.

Hirtelen a Chieu Hoi-unk tüzet nyitott az AK-jával, leszedve a terepkutatót. A tisztünknek kellett volna kirobbantani a lesállást, de arra az első sorozatra mind tüzet nyitottunk. A Claymore-ok villanásánál láthatad az ellenséges alakokat levegőbe repülni a gáton. Miután az első sortűznek vége volt, gyorsan odamentünk átkutatni a holttesteket.

Abban a néhány gyors másodperces tűzben kilenc ellenséget öltünk meg. A terepkutatót a Chieu Hoi AK-ja találta el, a többivel pedig a Claymore-ok végeztek. Az egyik fickó úgy nézett ki, mintha egy Greyhound busz ütötte volna el, úgy megpördült. Kifutva felkaptuk a fegyvereket, gondoskodva az ellenségről. A Claymore-ok olyan tökéletes munkát végeztek, hogy a mi tüzünk igazából nem volt szükséges, de biztosította a helyzetet.

Miközben a hullák fölé hajoltunk, löni kezdtek ránk. Kezdetben csak néhány lövés volt, és láttuk a torkolattüzeket a sötétségben, de csak egy 7 fős raj voltunk, és nem vállalhattunk elhúzódó harcot. Ideje volt eltűnni onnan.

Futni kezdtünk vissza a folyó felé, az ellenséggel a nyomunkban. Nem tudom, hány vietkong volt ott, de az érkező tűz erősödött. Amikor a Mike hajó lőtávolságába értünk, érvénybe léptettük a korábban egyeztetett tüztámogató tervet.

Miközben futottunk, a Mike hajó aknagránátokat lőtt mögénk a fejünk fölött. Kocogás közben hívtuk a rádión és mondtuk a hajónak:

„Vissza ötven.” A következő gránát 50 méterrel közelebb jött a hátunkhoz. Ez bevált, és a gránátok mögöttünk jöttek. Én voltam az utóvéd, és csak kiáltottam, hogy utánam, és vezettem a futást vissza a hajóhoz. Vietnam vagy Creek, Rudy vezeti a futásokat.

Igazából a terv egész jól ment, a Mike hajó aknavetője tüzet fektetett mögénk. A 81 mm-es aknavető magasan a fejünk fölött küldte a gránátokat, és amikor a hajó közelébe értünk, más fegyvereket lehetett használni. Amikor a Mike hajóhoz értünk, elég alacsonyan voltunk ahhoz, hogy a közvetlen irányzású fegyverek ellőhettek a fejünk fölé. A hajó Minigunja tüzet nyitott felénk, és annyi volt.

Az a Minigun leslaugolta a vidéket, kis fákat döntve ki és úgy aprítva a füvet, mint a fűnyíró. Amikor nem jött több tűz felénk, gyorsan felmáztunk a Mike hajóra és biztonságban voltunk.

Visszafelé tartva a bázisra a folyón, volt időnk pihenni. Kideríthetjük, hogy mi történt. A tiszt a Chieu Hoi-hoz fordult, és megkérdezte, hogy miért lőtt.

– Amikor az az első ember megállt és hátrafordult – mondta a Chieu Hoi –, kiáltott a többinek, hogy valaki van ott. Láta a nyomokat, amiket hagytunk a rizsföldön, miközben felállítottuk a lesállást. Ezért lőttem le.

Igaza volt, és nem volt min vitatkozni. Különbösen is, ez egy jó lesállítás volt. Azt mondják, a lesállásból való kitörésnek csak egy módja van, megrohmozni a lövőket. Egy megfelelően végrehajtott lesállásnál nincs idő megrohmozni senkit, olyan gyorsan vége van.

Az első vietnami turnusom alatt én voltam a Haditengerészet rangidős legénységi állományú embere akkor a deltában. Ez egy érdekes találkozáshoz vezetett, ami később segített meghozni néhány döntést a karrieremben. A Haditengerészetnek lett egy élenjáró főaltisztje, Delbert Black volt a neve, és átjött Vietnamba 1968-ban. Engem jelöltek ki Black kísérijének, amíg bejárta a különböző haditengerészeti állomásokat a Mekong deltában.

Amit Black tenni akart, az volt, hogy körbejárja az összes kis főaltiszi és legénységi klubot a deltában, és elmondja az embereknek, hogy ki ő, hogy mit csinál a Haditengerészetben, és kideríti, hogy mire van szükségük. Klubokba mentünk, és kiálltuk a legostobább kérdéseket, amiket valaha hallottam kérdezni. „Élenjáró főaltiszt – mondta valaki –, miért kell tíz centet fizetnünk egy sörért, amikor abban a másik klubban csak öt centbe kerül?”

Leültem a bárpulthoz, és csodálkoztam, hogy mi volt olyan nagy ügy, amikor csak tíz centet fizettél egy sörért. Ott ülve hallgattam, hogy a főaltiszt ilyen kérdéseket állt ki minden klubban, ahova elmentünk. És válaszolnia kellett rájuk. Ő nem mondhatta azt, hogy „Kuss legyen!”, mint én. Aznap eldöntöttem magamban, hogy soha nem akarom azt a melót.

Igazából az előző évben Joe DiMartino bedobta a nevemet Black ellenében a melóra. Véget vetettem annak az ötletnek, amint értesültem róla, és örültem, hogy megtettem. Még csak azt sem tudtam, mit csinál a Haditengerészet élenjáró főaltisztje. Senki sem tudta – Black volt az első. De azt tudtam, hogy nem akartam a melót, és igazam volt.

Black persze tudta, hogy SEAL voltam, és hogy mit csináltak a SEAL-ek Vietnamban. Igazából velünk akart jönni egy műveletre. Miután befejeztük a bázis bejárását, leültünk lazítani a körletemben.

– Kimehetek veletek ma este, fiúk? – kérdezte Black.

Volt egy esedékes műveletünk aznap este kilenc körül, és volt hely még egy embernek.

– Ami engem illet – feleltem –, én nem bánom. Ha velünk akarsz caplatni kint a sárban, nekem oké. De meg kell kérdeznem a parancsnoktól, hogy oké-e.

Megkeresve a pékát, Quist sorhajóhadnagyot, azt mondtam neki:

– A Haditengerészet élenjáró főaltisztje ki akar jönni velünk ma este.

– Ellenzed? – kérdezte Quist.

– Nem – feleltem. – Nekem oké.

– Hát akkor vidd magaddal.

Visszatérve Blackhez közöltem vele a helyzetet.

– Mielőtt mennék – mondta Black –, fel kell hívnom Saigont, és meggyőződöm, hogy okét mondanak.

A válasz gyorsan és világosan jött Saigonból. „Nem – mondták Blacknek –, nem fog a SEAL-ekkel műveletre menni.” Csalódott volt, de azt hiszem, a legjobban alakultak a dolgok. A művelet kicsit rázós lett aznap éjjel, és repkedtek a golyók.

Végül 1968. október 22-én a vietnami turnusom véget ért. Az 5. szakasz egy héttel korábban megérkezett, és már a saját műveleteit hajtotta végre. A 10. szakasz visszaindult Creekbe.

Megváltoztak a dolgok a Csapatnál, mire visszaértem Little Creekbe. A Csapat elköltözött az első épületből, amiben el voltunk szállásolva. Komolyra fordultak a dolgok azzal, hogy a vietnami részvételünk a csúcsára ért. Úgy tűnt, mindig volt legalább egy szakasz, ami Vietnamba tartott, vagy onnan érkezett.

Igazából az emberek forgalma olyan gyors volt, hogy könnyedén elveszthetted a fonalat, hogy ki volt a Csapatban. Mivel a szakaszok hathónapos turnusokat csináltak Namban, egy srác csaknem két éve a Csapatnál lehetett, mire először láttam. Ha kitelepülésen voltam, új csapattárs érkezhettek, míg távol voltam, egy szakaszhoz vezényelték és maga is kitelepült, míg én úton voltam vissza. A kilenc szakasszal a rotációs listán – nem volt egy 1. szakaszunk –, egy adott szakasz arra számíthatott, hogy körülbelül egy éves időközökkel települt ki.

Néhány embert mindenki ismert a Csapatban. Bob Gallagher komoly hírnevet épített magának vadászként. Úgy tűnt, Bobban egyszerűen nem volt semmi félelem, és magabiztosságot táplált bárkibe, aki követte.

A Csapat többnyire ugyanaz maradt, csak egy új épületben voltunk, és több ember jött a fedélzetre. A pékák változtak, és egy új tiszttel más hatályos műveleti utasítások jöttek. Az új pékák mindig tudták, mire számítsanak tőlem – mindig próbáltam ugyanazt csinálni és ugyanolyan normákat tartani.

Olyan dolgok, mint a hajvágás és az arról gondoskodás, hogy az emberek betartsák a személyi ápoltságot, olyasmik voltak, amiket hátróztottan kézben tartottam. Kicsit más bánásmódra volt szükség, amikor egy csapattiszt volt az, akinek mondjuk hajvágásra volt szüksége. De általában találtam megoldást a helyzet elintézésére a péká vagy a pékává háborgatása nélkül. Mondtam a pékának, hogy némi tisztnél hajvágásra van szükség, nem nevezve meg senkit kifejezetten. Ha ez nem vált be, a társak nyomása használhatott. Sorakozó alatt rámutattam, hogy néhány embernek – mindig volt legalább egy – elkelt egy hajvágás. „Oldjátok meg – mondtam. – Észre sem veszitek, és olyan rosszul fogtok festeni, mint Jones korvetthadnagy ott.” Miután az alakzatban mindenki Jones korvetthadnagyra nézett, másnap általában frissen vágott hajjal jelent meg.

Az első vietnami turnusomon megkaptam a Bronz Csillagot. Nem volt nagy ügy – szinte mindenki kapott. A tisztek részletezték az incidenseket, amiben egy ember részt vett, és benyújtották a megfelelő papírmunkát a helyes szóhasználattal. A Bronz Csillag volt a legmagasabb kitüntetés, amit a szakaszom kapott, míg Namban voltunk. Másoknál más volt a helyzet. A szakaszból, amit felváltottunk, a 7. szakaszból, Bob Gallagher megkapta a Haditengerészeti Keresztet és Mike Boynton az Ezüst Csillagot ugyanazért a műveletért, amiben részt vettek, egy igen hűzósért. De az érmek nem voltak szörnyen fontosak a többségünknek a Csapatban. Mi csak úgy tekintettünk a bevetésekre, hogy tesszük a dolgunkat. A Csapat szinte minden héten kitüntetési ceremóniát tartott. Gyakran adtak át Bíbor Szíveket, Bronz Csillagokat és Dicsérő Érmeket. És ha valaki kiérdemelte azokat az érmeket, akkor a SEAL-ek voltak azok.

Egy új munka jött 1969 végén, ami megakadályozta, hogy visszamenjek Vietnamba a 10. szakasszal, amikor rájuk került a rotáció. Egyik nap sorakozón bejelentést tettek az alakzatnak: „A Haditengerészetnek szüksége van két emberre a bobcsapathoz. Van itt valaki, aki tudja, mi az a bob?”

Ketten, jómagam és Bob Coulson, tudtuk, ezért felemeltük a kezünket. „Oké, ti ketten önként jelentkeztetek.”

A Haditengerészet bobcsapatot indított országos, nemzetközi és olimpiai versenyeken. A csapatot Lamey fregattkapitány vezette, és a haditengerész emberei a Floyd Bennett reptéren voltak, New Yorkban. Úgy tűnt, ez a fregattkapitány egy nap alatt elvesztette sok emberét, és mivel közeledett a tél, gyorsan pótlásra volt szüksége. Valaki azt mondta neki, a legjobb hely az emberek kerítéshez a SEAL Csapatok voltak, mivel mi mindig formában voltunk.

Mivel én voltam a Csapat vezénylő főaltisztje, nem a legkönnyebb dolog volt számomra a távozás. Kerítenem kellett egy váltást. Ev Barrettnek volt rendfokozata és több mint elég tapasztalata, így ő állt be helyettem. „Ne aggódj – mondta Ev, mielőtt elmentem. – Egyenesben tartom a dolgokat és kifestetem neked azt az épületet.”

Beköltöztünk az új épületbe, de még sok javítanivaló volt, mielőtt a hely kifogástalan lett. Míg távol voltam, Ev nem kevés embert tett boldogtalanná a munkamennyiséggel, amit kirótt rájuk. Mire visszaértem három hónappal később, az egész épület ki volt festve és számos javítás elkészült.

A feleségem, Marge, velem jött New Yorkba, és rákapott a bobozásra. A feladat nagyon más volt, és nem kicsit szórakoztató. A bobcsapatot nem támogatták ugyanúgy, mint az európai csapatokat. Régebbi bobjaink voltak, és elidőztünk a talpak csiszolásán és a karoszériák kifényesítésén, hogy csökkentsük a súrlódást. De az európai csapatok tudományt csináltak a bobozásból, és egész nemzetek álltak a csapatok mögött. De mindent összevetve elég jól teljesítettünk. Van több plakett a falamon némelyik versenyről, amit megnyertünk.

Visszahívtak a feladatok a Csapatnál és nem tudtam a csapattal versenyezni az olimpián. Al Ashton váltott fel és állt a helyemre. Az ötlet, hogy a Csapatok biztosítanak embereket az olimpiai csapatba, egész jól bevált, és a SEAL-ek többször versenyeztek. Fred Frisch vitte a bobcsapatot egy későbbi olimpiára, azt hiszem, a japán játékokra. Frednek remek módszere volt a gyakorláshoz a versenyre. Minden reggel felkeltette a feleségét, aki a család Volkswagenével autózott a háztömb körül. Az asszony végezte a kormányzást és a fékezést, ha szükséges volt, de a gázpedállal nem vesződött. Az autó motorja nem járt – Fred tolt a bogarat kemény futással.

1970 decemberében érkeztünk Vietnamba, amikor a vietnamizáció kezdett teljes lendületbe jönni. A háború kezét váltott, az amerikai erők átadtak minden műveletet a dél-vietnami erőknek. Csak négyen mentünk át – nem volt elég akció az egész szakasznak. Saigonban jelentkeztünk egy régi barátomnál, Schaible sorhajókapitánynál.

Schaible volt akkor a rangidős SEAL Vietnamban, és mint kiderült, jó dolog volt ismerni őt. A velem lévő másik három emberhez fordulva Schaible azt mondta: „Ti hárman jelentkezni fogtok a Solid Anchoron. Te – mondta rám mutatva –, a Cam Ranh-öbölbe mész.”

A Solid Anchor egy bázis volt a deltában, amit nagy csomó semmi vett körül, egy igen nyomorúságos hely az állomásozáshoz.

– Miért nem maradhatok ezekkel a srácokkal? – kérdeztem. – Együtt voltunk kiképzésen három hónapig, mielőtt átjöttünk ide.

– Annyi baj legyen – mondta Schaible. – Cam Ranh-ba méész, ezek a srácok meg délre mennek.

Nem sok esélyem volt vitatkozni, így később egy gépre szálltam a Cam Ranh-öböl felé, hogy az Echo különítménnyel és az LDNN-ekkel [Lien Doc Ngui Nhia, „katonák, akik a tenger alatt harcolnak” – a SEAL-ek dél-vietnami megfelelői] szolgáljak. A Cam Ranh-öbölbe berepülve lenéztem a gépről és csodálkoztam, hogy milyen hely volt. Olyan volt ott lent, mint Miami Beach. Tiszta tengerpartok hosszú szakaszai határolták a kék tengervizet. Hozzászóktam a delta iszapos vizeihez, és nehéz volt elhinni, hogy ez ugyanaz az ország volt.

Később rájöttem, hogy mit csinált Schaible sorhajókapitány. Szíveséget tett nekem azzal, hogy engem választott annak az embernek, aki a Cam Ranh-öbölbe megy, csak vigyázott egy régi csapattársra. Egy hónappal később a csapattársaim feljöttek a deltából látogatóba, és nem akartak visszamenni. Közel egy hónapig maradtak, aztán telefonhívás jött, közölve velük, hogy menjenek vissza a deltába.

– Bocs, fiúk – mondtam –, de én nem megyek veletek. Én itt maradok.

Nem volt túl rossz a szolgálat – csak összekötő voltam az LDNN-eknél. Nem kellett semmilyen műveletre menni. Igazából még az LDNN-ek sem akartak kimenni. A hely egy kiképző központ volt az LDNN-eknek, a coronadói központunkhoz hasonlóan. És hatalmas volt a bázis a Cam Ranh-öbölben. Olyan nagy volt, hogy a bázis tizenöt tiszthelyettesi klubot támogatott. Mindenki használta a bázis egyik vagy másik részét Cam Ranh-ban. Az amerikaiaknak, a koreaiaknak és a vietnamiaknak mind saját szektoraik voltak, ahonnan tevékenykedtek. Még kis bennszülött falvak is voltak, amiket elnyelt a bázis, ahogy terjeszkedett az évek során. Ezek a falvak most is épek voltak, csak a Cam Ranh-i bázis területén belül.

Mi a bázis haditengerészeti végén voltunk, a víz közelében. A löszerrakódó mólóknak, amik kiálltak a vízbe, szokatlan őrzés-védelmi rendszerük volt – őrállatoknak kiképzett delfinek. A Haditengerészet tüzserész egysége volt valójában felelős a delfinekért, és én nem sokat dolgoztam velük közvetlenül.

Az Egyesült Államok Haditengerészetének bázisát kerítés vette körül egyszerű őrzés-védelmi eszközként. Az LDNN-ek annyi súrlódást okoztak maguk és a Haditengerészet állománya között, hogy végül fel lettek kérve, hogy költözzenek a kerítésen kívülre. Az LDNN-ek a feketepiacon dolgoztak és lényegében banditák voltak a nyugati gon-

dolgozó módunk szerint. Jó harcosok lehettek, de nem lehetett megbízni bennük a bázis sok raktára között.

Amikor az LDNN-ek kiköltöztek a bázisról, mi is úgy tettünk. Mivel a SEAL-ek az LDNN-ek tanácsadóiként dolgoztak, az embereinkkel maradtunk. A furcsa az volt, hogy a bázisparancsnok, egy amerikai fregattkapitány, éjszaka kijött a kapun és velünk töltötte az időt a kerítésen kívül.

– Kapitány – ő volt a bázis kapitánya –, miért marad itt kint velünk?

– kérdeztem. – Miért nem marad bent a bázison, ahol őrzik?

– Nagyobb biztonságban érzem magam magukkal, fiúk – felelte –, mert maguk SEAL-ek.

– Hát, ha így érez – mondtam, és visszamentem a sörömhöz. Szép dicséret volt, de csak ketten voltunk SEAL-ek a különítményben akkor, George Doran, a péká, és jómagam. Fel voltunk fegyverkezve, fegyverek voltak mindenfelé, de az őrzés-védelmünk nem volt semmi különleges.

Könnyedén hozzáfértünk fegyverekhez. Egy SEAL, aki készült visszamenni San Diegóba, megszabadult az AK-47-esétől.

– Kell ez? – kérdezte.

Sosem voltam oda a szuvenírekért.

– Nem igazán – feleltem.

Így csak otthagytam az épület sarkában, és meg is feledkeztem róla. Úgy két hónappal később egy haditengerész srác állt őrt a közelben, és eszembe jutott az az AK. Odamentem hozzá, és megkérdeztem:

– Hé, el akarod cserélni azt a karabélyt egy AK-47-esre?

Ugrott a lehetőségre és fegyvert cseréltünk. Egy AK-47-es afféle státuszszimbólum volt a csapatok között, és a tengerészek többségének sosem volt lehetősége megszerezni egyet.

Hallva, hogy Joe DiMartino saigoni szolgálatban volt, egyik nap felmentem meglátogatni. Joe D volt a Kettes Csapat pékájára több évig röviddel a szolgálatba állása után, és egy rövid ideig a Csapat pékája volt 1966-ban. Beléptem a saigoni irodájába, és megkérdeztem egy sorhajóhadnagytól, hogy hol van. „Az ott az asztala – felelte a sorhajóhadnagy –, de nem láttam három hónapja.” Jó tudni, hogy némely dolgok nem változnak.

Joe az én környékemen kötött ki a Cam Ranh-öbölben egy ideig. Őt rakták a vietnami ördöfín program vezetőjének, és látni akarta a delfineket akcióban.

De sem Joe, sem én nem láttuk a delfineket soha akcióban. Az egyetlen ellenséges úszót, aki felbukkant, amíg a Cam Ranh-öbölben voltunk, egy haditengerész őr állította meg. Egy folyó ömlött a Cam Ranh-öbölbe, és ez a vietkong a víz alatt úszott be. Volt egy súlyöve, hogy lent tartsa, egy kosárlabda vagy futball labda felfújható belsője, egy ruhacsipesz az orrán, és kábé két kiló C-4 robbanóanyaga. A bel-

sőt feltöltötte levegővel, aztán a víz alatt haladt a belsőből lélegezve. A levegő nem tartott valami sokáig, és az úszónak fel kellett jönnie a folyó közepén, hogy ismét feltöltse a belsőt.

A folyó fölötti egyik hídon egy éber őr észrevette az úszót, amikor feljött újratölteni a készülékét. Az őrnek sikerült megsebesíteni az úszót és megadásra kényszerítenie anélkül, hogy megölte volna. A víz alatti légzőkészülékek szakértőiként hívtak minket, hogy azonosítsuk a készülékét. Nem tartott sokáig elmagyaráznunk, hogy mi volt a felállítás. Bármilyen primitív volt a rendszere, ha nem lett volna az éber őr, az az úszó talán bejutott volna a bázisra és komoly kárt okozhatott volna.

A kihallgatáson megkérdezték az úszótól, hogy honnan jött. A hegyekre mutatva jelezte, hogy onnan. Aztán elmagyarázta, hogy négy napig tartott neki elérni a bázist. Az volt a célja, hogy felrobbantsa a bázis egyik nagy üzemanyag-tároló tartályát.

Az az úszó egy példa volt arra, hogy milyen elszánt ellenséggel harcoltunk Vietnamban. A vietkongok hatalmas kárt okoztak nagyon kevés támogatással. Az Észak-Vietnami Hadsereg jobban fel volt szerelve, mint a Vietkong, és még többre volt képes. De az ellenséges erők gerincét Vietnamban az egyes katonák adták. A fickóknak, akikkel harcoltunk, és akiket lelőttünk, talán volt egy kis adag rizsük zsebkendőbe csomagolva. A fekete pizsamájuk egyszerű egyenruha szövet volt, és a tábori felszerelésük nem volt sokkal több egy függőágnál, hogy távol tartsa az alvót a talajtól. Az átlagos vietkongnak volt egy puskája és talán négy tölténye, hogy ellenünk harcoljon.

A Vietkong ilyen felszereléssel húzott ki több mint tíz év harcot. Ha a dél-vietnamiak ugyanúgy lettek volna felszerelve, mint a vietkongok, egy napig sem húzták volna. Másrészt, ha a vietkongoknak rendelkezésükre állt volna az a felszerelés, mint nekünk, még most is vívnanék azt a háborút. A vietkongok jó, elszánt harcosok voltak, és nem ostoba sárgák, ahogy néhány katona nevezte őket.

A dél-vietnamiak nem mindig voltak olyanok, mint a háború utolsó éveiben. Sok problémájukat mi okoztuk azzal, hogy olyanok voltunk, amilyenek. A miénk materialista katonaság, ami felszerelésbe fojtja az ellenséget. Amellett, hogy elárasztottuk a vietnamiakat a kultúránkkal, megpróbáltuk egyből a XX. századba rángatni őket, az idő természetes lefolyása helyett.

A mi katonaságunkat sokkal jobban fizették, mint amennyit a dél-vietnami katonák kaptak. És ezért a feketepiacon úgy felemelkedtek az árak, hogy a helyi emberek nem engedhettek meg maguknak olyan termékeket, amiket mi természetesnek vettünk. Az embereink kimentek a terepre és a dél-vietnami katonák helyett harcoltak. Azok kész örömmel hagyták, hogy kimenjünk és ránk lőjenek helyettük. Sok

súrlódás alakult ki a mi erőink és az övéik között az ilyen dolgok miatt.

A háború egész folytatását át kellett adni a dél-vietnami erőnek az utolsó turnusom alatt. Egyikünknek sem lehetett kimenni a terepre műveletek miatt. A vietnamiaknak kellett csinálni mindent. Először megmutattuk nekik, hogy hogyan csinálják a karbantartást, az alkatrészek rendelését, és így tovább. Aztán be kellett koszolniuk a kezüket megjavítva azt, amit kellett és kitöltve a papírmunkát. Ez olyasmi volt, amit nem nagyon szerettek. Főleg azok után, hogy éveig megcsináltunk mindent helyettük.

Nyitva hagytuk az étkezdéinket a dél-vietnami erők számára, míg ott voltam. Az emberek hozzászoktak, hogy sztéket és jégkrémet esznek, teljesen mást a szokásos halfejnél és rizsnél. Aztán áprilisban jött a parancs, hogy zárjuk be az étkezdéket a vietnamiak előtt. Emlékszem, azt mondtam magamban, csúnya nap lesz, amikor bezárjuk az étkezdéket. Akkoriban a vietnamiak sokkal többen voltak nálunk a Cam Ranh-öbölben. Igazából az amerikai bázis állományának zöme arra készült, hogy csatát vív aznap a dél-vietnami szövetségeseinkkel. De a lázadásból nem lett semmi, és a vietnamiak visszatértek a normális éltrendjükhöz. Mindent összevetve az átmenet elég simán ment.

De a háború elvesztette a közvélemény támogatását odahaza az Államokban. Nixon próbált helyesen cselekedni azzal, hogy elvitte a háborút Északra. Észak-Vietnam bombázásának sokkal több értelme volt, mint Délen megpróbálkozni a megfoghatatlan Vietkong eltalálásával egy B-52-esről. A vietnamizáció olyan ötlet volt, ami túl későn jött ahhoz, hogy elég haszna legyen. Vezettük már egy ideje az LDNN iskolát, de eljött az idő, hogy hazamenjünk, és az iskolát bezárták utánunk.

Változások jöttek a Csapatban, miután visszajöttem. Sok ember elhagyta a Csapatot, jobb tennivalót keresve. A békeidős Csapatoknál nem volt olyan akciósztint, amihez a srácok hozzászoktak. A pénz is szűkös lett. Ahol korábban nem volt nagy ügy a Hadsereg vagy a Tengerészgyalogság által kínált különleges iskolákba járni, most tulajdonképpen magadnak kellett fizetned. Mondjuk, ha öt srác el akart menni a Hadsereg nyomkövető iskolájába, a Csapat kiutalt nekik egy katonai járművet és elautózhattak Georgiába. A lefaragások előtt oda-repítették volna őket.

Az iskolában az embereknek maguknak kellett fizetni az étkezéseket a kintinban. Egyszerűen nem volt pénzünk. Ha a srácok nem akarták ezt megtenni az iskoláért, akkor itt maradtak Creekbén. Ha akartad az iskolát, akartad a lapodra, akkor magad fizetted. Ez ilyen egyszerű volt. A Hadseregben, főleg a Különleges Erőknél, nagyjából ugyanez volt a helyzet.

Minden lelassult és vége lett az izgalomnak. Egy darabig úgy tűnt, visszatérünk a mindennapos labdarúgáshoz. Ahogy múltak az évek, a dolgok megint kezdtek élénkülni. Ez az ország mindig részt vett valami csip-csup műveletben valahol. És a felelős emberek megtanulták, hogy nem küldheted be mindig a nehéz erőket. Kalapács helyett szikére van szükség. És a SEAL-ek lehetnek az a precíz szike.

A Csapatok mára bővültek. A két Csapat helyett hét SEAL Csapat és két SDV [SEAL Szállító Jármű] Csapat van. A Csapatok remek élet és kaland. Ez más és izgalmas. Hazamehetek ma a New York-i Rochesterbe és találkozhatok a régi cimboráimmal, akik egész életükben az esztergapad mögött álltak és húsz-harminc dolcsit kerestek óránként. De ugyanazt csinálták minden nap, minden héten. A SEAL-eknél mindig más van. Sosem tudod, mit fogsz csinálni ma vagy holnap.

A Csapatokba ma jövő emberek okosabbak és jobb formában vannak, mint mi voltunk akkoriban. Én személy szerint tudom, hogy fizikailag jobbak – én tartottam nekik a PT-t.

Negyvenöt évet és három hónapot töltöttem a Haditengerészetben, ennek zömét a Haditengerészeti Különleges Hadviselésben. Bár tizenhét lennék, hogy beléphessek, és előről kezdjem az egészet. Semmit nem csinálnék másként, mint tettem.

Ahogy a Csapatok műveleti egységként fejlődtek, új ismereteket kellett megtanulni, melyek közül sok ismeretlen volt a haditengerészek számára. Az összes többi haderőnem által kínált iskolákat és kiképzési programokat megvizsgálták és kipróbálták. Ezek közül az egyik a Tengerészgyalogság menekülés-kitérés tanfolyama volt Pickle Meadows-ban. A menekülés-kitérés tanfolyam egy hírhedt kiképzés volt, ami elég jó elképzelést adott az embereknek, hogy mire számíthatnak, ha valaha az ellenség fogságába kerülnek. Bár jó kiképzésnek tartották, senki nem gondolt rá szívesen, aki elvégezte.

Más iskolák különböző mértékű elismerést nyertek el. A Hadsereg Ranger Iskolája, a Különleges Erők házi készítésű rombolása, a Légi-erő dzsúdó iskolája, a Hadsereg ugratóparancsnok és hajtogató iskolája – mindent kipróbáltak és némelyiket elfogadták követelményként a SEAL-ek kiképzési programjában.

Még civil oktatási tanfolyamokra is elmentek, például a Colt Firearms fegyvermester iskolájára, valamint más gyártók felszereléseinek javító és karbantartó tanfolyamaira. A Haditengerészet iskoláit és kiképzéseit sem hagyták figyelmen kívül. A legegzetikusabb atomfegyver kiképzési tanfolyamtól a sokkal hétköznapibb hajórakódási eljárások tanfolyamig mind részévé váltak a Csapatokban megtalálható ismeretkészletnek.

Nem minden tanfolyam volt fizikailag megerőltető. Némelyik egyes tanteremben tanított tananyag volt. Mások gyakorlati oktatások voltak műhely környezetben. Még némelyik unalmasabb tantermi munkát is megfelelő SEAL hozzáállással végezték; a „Nem éhezhetnek vagy vernek minket, úgyhogy figyelj oda” egy elfogadott SEAL megjegyzés volt.